

lem vist fuldstændig Ret, at den Lov, her foreligger, og lignende, som have foreligget for os i endel Aar, ere i og for sig en Samling af Love. Men er man i sin Tid bleven enig om, at denne Samling af Love burde optages i een Lov, forekommer det mig, at man derved samtidig er bleven enig om, at en saadan Lov maa vedtages fuldstændig i samme Skikkelse i begge Thing og derefter stadfæstes af Kongen for at kunne blive endelig Lov; men netop denne Betragtning gjør for mit Vedkommende, at det forekommer mig, at man tillige bør antages at have været enig om, at der paa en saadan Lov ikke bør gjøres Forsøg paa at faae optaget andre end saadanne Personer, som alle de forskjellige Lovgivningsmyndigheder ere enige om bør have Indfødsret. Det forekommer mig, at man netop paa Grund af den særegne Maade, hvorpaa denne Lov er sammensat, bør være enig om ikke at indtvinge Noget i Loven, som enten den ene eller den anden af Statsmyndighederne ikke ønsker at give sin Tilslutning til. Naar man nemlig vil gjøre Forsøg herpaa, vil man dog i Længden ikke kunne opnaa Andet end at reise store konstitutionelle Spørgsmaal paa en Lov, hvor de fornøstigtvis ikke bør reises, og reise dem med Hensyn til Personer, som man dog altid kan være overbevist om, naar der er Strid om deres Udkomst, høre til saadanne, med Hensyn til hvilke det er tvivlsomt, om de bør have Indfødsret eller ikke, og endelig kan man opnaa, at en saadan Lov ikke stadfæstes, og Følgen deraf bliver altsaa, at en Række Personer, med Hensyn til hvilke Alle ere enige om, at det vilde være høist uretfærdigt, at der negtes dem Indfødsret, stüdes til Side, fordi der er en enkelt tvivlsom Person, som Noget absolut vilde have ogsaa skal have den. Danst Indfødsret er dog, forekommer det mig, for os Danst en saa værdifuld og særegen Eiendom, at jeg ikke begriber, hvorledes den ærede Folkethingsmand for Ringkjøbing Amts 4de Valgfreds (K. Nielsen) kunde henregne dens Besiddelse som en af den Slags Memmesterrettigheder, som man maa vaage over ikke forholdes Noget med Urette. Seg mener endog, at der snarere bør vaages over, at Indfødsret ikke tildeles nogen Fremmed, som ikke tilfulde fortjener den. Seg tillader mig derfor at udtale, at jeg ogsaa af denne Grund ganske bestemt vil stemme imod det Forslag, der foreligger fra Udvalget, og jeg vil bede meget om, at man er yderst forsigtig med at indføre Personer paa Indfødsretslovene, om hvis Berettigelse ikke alle Myndigheder ere fuldt enige, hvad Mening man end personlig kan have herom og om et Retsspørgsmaal,

der forhaabentlig er upraktisk, men i alle Tilfælde er velskiftet til at reise Strid mellem Statsmagterne. Dette udtaler jeg ogsaa for kommende Tidens Skyld, ikke alene med Hensyn til denne Person, men ogsaa med Hensyn til saadanne Personer, som der fremtidig kan blive Tale om. Man kan jo enten gaa den Vej, som første Gang vilde være naturlig, at henstille til Ministeren at optage en saadan Mand paa Indfødsretsloven til næste Aar, eller, hvis man absolut vil, at han skal have Indfødsret strax, indbringe et særligt Lovforslag for hans Vedkommende. Man lægger ikke derved paa Ministeren og det andet Thing et saadant Tryk, som man her vil gjøre; men det er ogsaa et utilbørligt Tryk; thi netop naar man er bleven enig om at samle de forskjellige Love i en enkelt Lov istedetfor at vedtage de enkelte Love hver for sig, overstrider man det Tilbørlige, naar man ved at indfætte en omtvistet Person i Loven gjør Forsøg paa at lægge et saadant Tryk paa de andre Myndigheder, at de imod deres Overbevisning skulde tage ham med, for at redde de Andre. Den, der handler saaledes, er ene ansvarlig for Følgerne.

**Juel:** Om det formelle Spørgsmaal skal jeg ikke yttre mig videre, idet jeg anser det for praktisk afgjort ved den høitærede Formands Bemærkning. Det var heller ikke Grunden til, at jeg forlangte Ordet, at jeg vilde udtale mig om det Spørgsmaal, men det var kun min Hensigt at stadfæste, at den høitærede Minister har udtalt sig saaledes, som før bemærket, angaaende de omtvistede Ytringer i Brevet til Udvalget. Den høitærede Minister tilsvarede ikke, hvad han yderligere havde sagt, og som det her væsentlig kommer an paa, at han nemlig havde fundet Udvalgets Skrivelse noget nærgaaende; den høitærede Minister brugte nemlig det Udtryk, at det altsaa var som Følge deraf, at man i Formen ogsaa havde været noget mindre høflig mod Udvalget fra Ministeriets Side; med andre Ord: „Som man raaber i Skoven, faar man Svar“. Det var netop det, jeg lagde Vægt paa, da jeg havde Ordet for, at den høitærede Minister havde forklaret den mindre høflige Vending paa en Maade, der efter min Mening var tilfredsstillende for Thinget, paa hvis Begne Udvalget handlede, nemlig derved, at Udvalget formentlig selv havde givet Anledning dertil.

**Ordføreren (Bajer):** Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Gad) syntes at mene, at der her forelaa et tvivlsomt Tilfælde, at Udvalget ialtfald havde